

[Alfred Jensen.]

den var defensiv, at der ikke ville blive tale om fremmede baser, at det enkelte land ikke skulle påtage sig større forsvars- og militære byrder, end det selv ønskede, og at man selv afgjorde, om man i tilfælde af konflikt ville sætte ind med væbnede styrker.

Nu har vi set, at alt det, der blev sagt dengang, er blevet fejlet til side, og der er bygget en militærorganisation op, som man aldrig nogen sinde i verdenshistorien har set mellem forskellige lande i fredstid. Der er indrettet fælles kommando, den tyske militarisme er blevet genrejst. Man træffer beslutning om hærens udstyrelse med atom- og raketvåben, og man forbereder sig på atomkrig, ja, man har end ikke villet gå med til at indstille prøvesprængningerne på et tidspunkt, hvor man fra Sovjetunionens side havde gjort det. Dette viser tydeligt aggressiviteten i NATOs optræden, og det viser egentlig også, hvad hensigten med NATO var.

Danmark er i denne periode blevet indspundet i et net af aftaler, som faktisk gør det umuligt for landet selv at afgøre, om det i tilfælde af konflikt vil benytte sig af væbnet indsats. Under de forskelligste påskud er der blevet lagt tryk på landet. Det er sket i form af krav, henstillinger, ønsker eller tilbud. Det har drejet sig om forlængelse af tjenestetiden, om stationering af fremmede styrker på vort område, om militærdepoter, om atomvåben og om raketvåben. Det er klart, at sådanne byrder ville have betydet ikke alene større økonomisk belastning for landet, men også ville have medført, at Danmarks udsatte stilling var blevet endnu mere risikofyldt, og Danmark ville så at sige være blevet mere direkte placeret i de militærpolitiske drøftelsers og betragtningers brændpunkt.

Det er en kendsgerning, at kun folkets modstand har hindret, at disse krav, tilbud, eller hvad man kan kalde det, er blevet imødekommet eller modtaget. Der har været officerer og sagkyndige her, der med brask

og bram er gået ind for forslagene. Vi har i dag hørt, at såvel ordføreren for det konservative folkeparti som ordføreren for venstre er gået ind for, at hæren skal udstyres med de mest moderne, de mest ildkræftige våben, som kan tænkes, og vi har faktisk også regeringens ord for, at den ikke har været helt afvisende over for sådanne ønsker og tanker, jeg kan også sige tilbud og forslag, fra anden side. Ministeren erkender jo selv i sin fremsættelsestale, at man ikke har kunnet nå det mål, der er opstillet, fordi der ikke i folket er forståelse herfor. Derfor kan man ikke komme op på de store udgifter, og derfor er der heller ikke mulighed for at foretage den forlængelse af tjenestetiden, der fra NATOs side er fremsat ønske om.

Nej, det er klart, for det danske folk har ikke den tillid til NATO-politikken og militærpolitikken, som ærede ordførere tidligere har forsøgt at give udtryk for. Der hersker tværtimod den største skepsis. Man ser med frygt hen til, hvad fremtiden bærer i sit skød; man frygter for, og med rette, at Danmark, hvis denne politik ikke bringes til ophør, kan komme ud for krig og total ødelæggelse. Det er under disse omstændigheder, at der i det danske folk er modstand imod at gennemføre foranstaltninger af denne art og også ønsker om, at Danmark skal gøre sig fri for de forpligtelser, man har påtaget sig under NATO, og som betyder, at vi mod vore interesser og ønsker kan blive draget ind i en krig. Det er jo derfor, at de synspunkter, vi og andre har gjort os til talsmænd for, at Danmark skulle have fortsat ad neutralitetens vej, stadig lever stærkt i det danske folk, og det er derfor, der stadig væk er bestræbelser i gang for, at Danmark skal sikre sig fuld neutralitet, sikre sig en status, som Østrig har, med garanti fra andre magters side.

Det er under disse omstændigheder, vi fra regeringen får et forslag af den art, der her er tale om. Det er jo, som tidligere ordførere har sagt, en bemyndigelseslov, en rammelov, og når man tager i betragtning, at bemyndigelsen gives, jeg har vel lov til at sige